

燕子声声里

王蒙

5

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

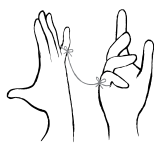
มากกว่ารัก

สตูดิโออ่าน

ทดลองอ่าน

ທດສະວັດ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

และแล้วนางแอ่นขับขาน สกฤณาเซ่ซ้องก็ดำเนินมาถึงเล่มจบแล้วค่ะ
จะว่าไปตั้งแต่นางเอกเป็นคุณหนูในจวน จนแต่งงานกับพ่อคนเสเพล แล้ว
ก้าวเข้าสู่วังหลวง ชีวิตของเส้นกุยเยียนนับว่าพลิกผันหลายครั้งหลายครา
คนอ่านอย่างเราๆ ก็เหมือนได้ร่วมผจญทุกข์สุขไปพร้อมกันด้วย ยากให้
ผู้รักคุณี่สุขสมหวังชีวิตราบรื่นเสียทีนะคะ

ในเล่มนี้ผู้เจ้าเปย์ผู้เป็นถึงฮ่องเต้ เดิมทีควรได้กุมอำนาจสูงสุดอยู่ในมือ
ทว่าเพราะสกุลเหวินผิงรากลึกเกินไป ในมือสกุลเหวินถึงกับกุมอำนาจไว้
มหาศาล การจะทวงคืนอำนาจใหญ่นั่นกลับมามีใช้เรื่องง่าย เพียงการศึกษา
เริ่มต้นได้ไม่นานผู้เจ้าเปย์ก็ต้องแยกจากภรรยารักที่ท้องแก่ให้เผชิญกับ
ตาเฒ่าเหวินในวังหลวงแล้ว

คนทั้งคู่จะผ่านพ้นสงครามชิงอำนาจนี้ไปได้อย่างไร แล้วเส้นกุยเยียน
กับลูกน้อยจะอยู่รอดปลอดภัยจนได้พบกับผู้เจ้าเปย์อีกครั้งหรือไม่ หรือ
ยังมี 'ตัวแปร' อื่นมาก่อวุ่นเป็นคลื่นใต้น้ำเพิ่มอีก หากอยากจับทศรูป
ของเรื่องราวนี้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

วันหน้าจะยังมีอุปสรรคอื่นรอข้าอยู่หรือไม่ละ เส้นกุยเยียน
มองกลีบดอกไม้บนพื้นอย่างเหม่อลอย

ไอลูนแผ่ประชิดด้านหลัง ฮ้องเต้สอดมือมาสวมกอดนางไว้พร้อม
รอยยิ้มบนใบหน้า

"ชาตินี้ข้าแต่งงานกับเจ้าแล้วก็จะรักและทะนุถนอมเจ้า แม้มีหญิงงาม
นับหมื่นพัน แม้มีคนงามยิ่งกว่าเจ้า หัวใจข้าก็จะมีเพียงแต่เจ้าเท่านั้น"

เส้นกุยเยียนชะงักก่อนจะผินหน้ามองเขาอย่างตะลึงงัน

นานแสนนานมาแล้ว นางเคยเอ่ยถ้อยคำทำนองเดียวกันนี้ให้เขาฟัง

'เล่มโปรดของข้าคือ 'บันทึกนกเป็ดน้ำ' คุณชายในเรื่องกล่าวว่า
ชาตินี้ข้าแต่งงานกับเจ้าแล้วก็จะรักและทะนุถนอมเจ้า แม้ต้องอยู่อย่าง
ขัดสนข้นแค้น แม้ชีวิตจะไร้สีสัน ข้าก็ไม่มีวันทอดทิ้งเจ้า'

•

แนะนำตัวละคร

* เส้นกุยเยียน

บุตรสาวคนที่สามของสกุลเส้น เกิดจากอนุภรรยา
ฉลาด ไหวพริบดี เป็นกุลสตรีทุกกระเปียดนี้

* กู้เจ้าเป้ย

โอรสที่อดิษฐ์องค์ได้ฝากไว้ที่จวนอัศวินเสนาบดี
แต่งงานกับเส้นกุยเยียน เป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน

* ตวนเหวิน

น้องสาวต่างมารดาของกู้เจ้าเป้ย มีความสามารถ
ในการรบทัพจับศึก เป็นสตรีที่ห้าวหาญ

* อวีเหวินฉางซิง

ขุนนางฝ่ายปู้คนสนิทของฮ่องเฮ่า แม่ทัพบัญชาการ
กองทัพบูรพา ความจริงสนิทกับกู้เจ้าเป้ย แอบชอบ
เส้นกุยเยียน

* สวีเม้งเตี้ย

อนุของขุนชายรองของจวนอัศวินเสนาบดี ถูกชะตา
กับเส้นกุยเยียน คอยช่วยเหลืออยู่เสมอ

165

ไม้เลื้อยใจละลิ

กู่เจาตงออกจากวังหลวงด้วยใบหน้าซีดเผือด ไม่ทันได้มอง
เส้นกยเยียนให้มากกว่านี้ด้วยซ้ำ จากนั้นก็ตรงดิ่งไปที่จวนสกุลอวีเหวิน

ระยะนี้อวีเหวินโหดระหองระแหงกับหานเจียงเสวียอีกแล้ว คงเพราะ
เหตุการณ์ผ่านมานานเขาจึงไม่รับรู้อนวิงวอนกรรยาเหมือนตอนแรกอีก
ขนาดพากู่เจาตงออกไปตีมู่สุรา อวีเหวินโหดยังไม่บอกกล่าวสูญหินของตน

กู่เจาตงเลือกสุราร้อนแรงมามอมอีกฝ่าย เรื่องใดสรรเสริญเยินยอได้
ก็สรรเสริญเยินยอหมด เขารอจนอวีเหวินโหดต่อเมารั้มได้ที่ จึงค่อยถาม
เรื่องของเส้นกยหย่า

"หากไม่เพราะนาง เสวียเอ๋อร์ก็ไม่ได้ทำกับข้าอย่างที่ทำอยู่หรอก" อีกฝ่าย
ระบายความอัดอั้น "พลาดพลั้งครั้งเดียวเสียใจจนวันตาย...ขออภัย ข้า
ไม่ควรพูดเรื่องแสดงใจได้เท่าเลย"

กู่เจาตงหน้าเขียวแล้วเขียวอีก แต่ก็สะกดโทสะตอบกลับไป "ไม่เป็นไร

ข้าไม่แสดงใจหรือ ขอเพียงท่านบอกความจริงมา ข้าก็จะไม่เอาเรื่องเอาราวท่าน"

สุราช่วยเสริมความกล้าให้คนขลาด อวีเหวินโง้วเต๋อเล่าโดยไม่สนใจว่าคนตรงหน้าตำแหน่งราชการสูงกว่าตนมากนัก "ความจริงหรือ ความจริงก็คือหญิงผู้นั้นเปิดฝาโลงหนีไปนะสิ ทั้งตอนนี้ยังได้มีตำแหน่งใหญ่โตช่างเก่งกาจเสียจริงๆ แต่ว่าจะได้เท่า เวลานี้นางเป็นถึงธิดาเทพ ท่านจะเอาภรรยากลับคืนมานะเป็นไปไม่ได้หรอก"

"เหตุใดถึงเป็นไปไม่ได้" กู้เจาตงถาม

คู่สนทนาแค้นเสียงหึๆ ขึ้นจุก "นางถูกฮ่องเต้เจ็ดชุเป็นเทพไปแล้ว ข้าตอนนี้ยังมีคนหนุนหลัง ท่านวิ่งไปร้องบอกท่านางเป็นภรรยาท่าน ผู้อื่นมีแต่จะคิดว่าท่านเสียสติเท่านั้น ฮ่องเต้เองก็ทรงไม่มีทางยอมรับหรอก"

กล่าวได้ไม่ผิดเลย เช่นนั้นแล้วเหตุใดเยียนเอ๋อร์ถึงยังเรียกหาเขาอีกเล่า

กู้เจาตงเหม่อมองอดีตกาลด้านนอก แล้วจมจ่อมอยู่ในความคิดอีกครั้ง

ฝ่ายกู้เจาเป่ย์ยู่อยู่กับงานในห้องทรงพระอักษรจนไม่มีแม้แต่เวลานอน เขาออกคำสั่งเรียกกองกำลังรักษาการณ์มณฑลข้างเคียงมาแล้ว ส่วนกองทหารรักษาการณ์เมืองหลวงและกองทหารรักษาพระองค์อยู่ภายใต้การควบคุมของสื่อฝ่าหลง ย่อมต้องถวายอารักขาราชวงศ์ด้วยเช่นกัน

ทว่าตอนนี้เขายังบอกไม่ได้ว่าพระอัยกาเหวินหวนกลับมาด้วยเรื่องใด หากคิดจะตีเมืองหลวง การป้องกันเพียงเท่านี้ของเขาไม่มีทางพอแน่ แต่หากอีกฝ่ายบอกว่าเพียงแค่นี้ก็พกลักราชสำนัก แต่ให้ไพร่พลปลอมตัว

เพื่อไม่ให้ราษฎรปริวิตก เขาที่จัดเตรียมกำลังพลรอไว้ก็ดูใจคอยแคบไป
ถนัดตา

ที่น่าเป็นกังวลก็คืออำนาจของสกุลเหวินในราชสำนักยังไม่ได้
ถูกถอนรากถอนโคนจนสิ้นซาก ตำแหน่งในยังมีหลานสาวของราชบัณฑิตผู้
มีเวลาเพียงเล็กน้อย เขาจัดการปัญหามากมายเพียงนี้ไม่ไหว

ศีรษะปวดเหมือนจะร้าว ความเสเพลรักสนุกหายไปจากใบหน้า
ฮ่องเต้ในยามนี้เหมือนสิงโตที่กำลังหงุดหงิดงุ่นง่าน ทำเอาเหล่าคนสนิท
ที่อยู่ตรงหน้าตัวลั่นงันงกไปตามๆ กัน

"ฝ่าบาท เสวยพระกระยาหารก่อนเถิดพะย่ะค่ะ" จุยอวินเดินเข้ามา
บอกเบาๆ "ไม่ได้เสวยพระกระยาหารกลางวัน ถึงอย่างไรก็ต้องเสวย
พระกระยาหารเย็นสักหน่อย"

"ผู้ใดจะยังมีอารมณ์กิน" แม้แต่จุยอวินก็ยังถูกทวาดไล่ "ไว้เรา
ทำงานเสร็จเมื่อไรค่อยยกเข้ามา!"

จุยอวินกระแอมเบาๆ แล้วกลืนใจตอบกลับไป "พระกระยาหารถาดนี้
ทางตำแหน่งหย่งเหอส่งมาพะย่ะค่ะ"

กู่เจาเป่ย์ผิง

เหล่าคนสนิทที่อยู่ด้านล่างเงยหน้าขึ้นมองอย่างระมัดระวัง ก่อนพบว่า
กลิ่นอายดุจันรอบตัวนายเหินหวัเหมือนถูกเก็บกลับไปในช่วงพริบตา ฮ่องเต้
หยิบช้อนขึ้นมาถือไว้ นิ่งเสียบออยู่สักพักก็กินจึกในซามจนหมดโดยไม่พูดอะไร
ทั้งสิ้น

ตอนที่วางชามกลับลงบนถาดถึงเพิ่งเห็นกระดาดแผ่นหนึ่งถูกทับไว้
ข้างใต้

กู่เจาเป่ย์เล็กคิ้วพลางหยิบกระดาดขึ้นมาคลี่อ่าน

'ฝ่าบาททรงอยู่ทัพหน้า หม่อมฉันหนาอยู่ทัพหลัง เสวยเต็มกำลัง
อย่าได้ทรงห่วงกังวล'

เมื่อได้เห็นสีหน้าของฮ่องเต้หนุ่มवलขึ้น จุยกวีนถึงค่อยถอนหายใจ
อย่างโล่งอก แล้วให้สัญญาณพวกข้างล่างก้าวออกมาพูดต่อ

เยียนเวินเต้าและคนสนิทคนอื่นๆ ที่เหลือล้วนจงนสงสัยว่ากระดาศ
แผ่นนั้นเขียนว่าอย่างไร ถึงสามารถกำราบสิงโตตัวหนึ่งให้เชื่องลงได้ทันตา
ทว่าฮ่องเต้จึงเก็บกระดาศใส่แขนเสื้อเสียก่อน แล้วมองพวกเขาด้วย
สีหน้าเข้มขึ้น "จัดสรรกำลังพลในเมืองหลวงอย่างไรบ้าง"

ข้าอยู่ทัพหน้า นางอยู่ทัพหลัง เยียนเอ๋อร์หมายความว่าจะช่วยข้า
จัดการเรื่องที่เหลือใช้หรือไม่ แม้เขาคิดว่าวัดจากนิสัยนาง งานนี้คงเหนื่อยแรง
อยู่สักหน่อย แต่ข้อความในกระดาศก็ยิ่งทำให้เขาอารมณ์ดีอยู่นั่นเอง

อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ตัวคนเดียว

เส้นกยูงเยียนนิงสงบมาโดยตลอด เป็นสตรีฝ่ายในมานานปานนี้
ยังไม่เคยใจเมตติใครก่อน กู้เจ้าเปย์จิ้งพลอยเห็นนางเป็น 'ลูกแมวน้อย'
ไปโดยปริยาย

ปรากฏว่าสิ่งที่ลูกแมวน้อยนำมาวางบนโต๊ะหนังสือของเขานั้นวันรุ่งขึ้น
คือหนังสือร้องเรียนของคนพินคน

"พระมาตุลาเหวินเป็นคนดีที่ทำเพื่อบ้านเมืองและราษฎร แต่กลับ
ต้องมาตายอย่างไม่ควรตาย เหล่าบัณฑิตในเมืองหลวงจึงร่วมกันลงนาม
เพื่อคืนความเป็นธรรมให้เขาเพคะ" เส้นกยูงเยียนเอ๋อร์ชัดเจนจะฉาน
ขณะมองสามี

ราชบัณฑิตปู อัครเสนาบดีกู้ และขุนนางสำคัญคนอื่นก็อยู่ใน

ห้องทรงพระอักษรด้วย พอได้ยินดังนั้นก็มีอาการตอบสนองไม่ต่างจากห้องใต้
เยียนก๊วยเพยเสียสติไปแล้วกระมัง

พระมาตุลาเหวินเป็นคนประเภทใด ควบคุมม้าใส่ผู้อพยพ
เพื่อความรื่นเริง รีดนาทาเร้นราษฎร ชูดคร่ำซ้ำเราหญิงชาวบ้าน มีสิ่งใดบ้าง
ไม่เคยทำ ท้องถนนอัดแน่นไปด้วยความคับแค้นของราษฎร ดิดที่มีสกุลเหวิน
คอยปกป้อง คนในราชสำนักจึงไม่กล้าทำอะไร ตอนที่พระมาตุลาเหวิน
ต้องทัณฑ์สวรรค์ยังมีคนปรบมือยินดีตั้งมากมาย

แต่บัดนี้เยียนก๊วยเพยกลับบอกว่าราษฎรอยาก 'คืนความเป็นธรรม' ให้
พระมาตุลาเหวิน?

กู่เจาเปี่ยมมองม้วนกระดาษหนาๆ สองม้วนในมือแล้วถามเสียงเครียด
"พระมาตุลาเหวินตายเพราะต้องทัณฑ์สวรรค์ จะคืนความเป็นธรรมได้อย่างไร
ชาวยารักอย่าได้กล่าวเหลวไหล"

"นี่หาใช้ความต้องการของหม่อมฉัน แต่เป็น 'เจตนาของราษฎร' เพคะ"
เสียนก๊วยเยียนที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าฮ่องเต้ตอบอย่างจริงจัง "ไม่รู้ว่าชาวลิ้อ
ในหมู่ราษฎรเริ่มมาจากที่ใด หว่าธิดาเทพเป็นพวกหลอกหลวง หลอกเอา
ความไว้วางพระทัยจากฝ่าบาท เช่นฆ่าคนดีทั้งที่ไม่ควร พวกเขาวอนขอให้
ฝ่าบาททรงประจักษ์โฉมหน้าที่แท้จริงของธิดาเทพในเร็ววันเพคะ"

ราชบัณฑิตพุ่ซุมวดคิ้ว "พวกราษฎรโง่เขลาหรือจะเข้าใจอาณัติสวรรค์..."

"ท่านราชบัณฑิตพุ่ก็เห็นว่าพระมาตุลาเหวินสมควรต้องทัณฑ์สวรรค์
เช่นกันหรือ" เสียนก๊วยเยียนถาม

ทุกคนผละแล้วพากันเงยหน้ามองขุนนางสูงวัย ราชบัณฑิตพุ่
แทบก่ดลั่นตนเอง รีบโบกมือปฏิเสธแทบไม่ทัน "กระหม่อมมิได้หมายความว่า
เช่นนั้น ปกติแล้วพระมาตุลาเหวินก็ดีกับผู้อื่นมากจริงๆ..."

"เช่นนั้นก็หมายความว่าท่านเห็นด้วยกับความคิดของราษฎรว่า ทณฑิ์สวรรค์ไม่เที่ยงธรรม และมีโอกาสสูงอย่างยิ่งที่ธิดาเทพเป็นพวกหลงโลก?" เล็นกุยเยียนยิ้มละไม "ท่านราชบัณฑิตพุ่หลักแหลมยิ่งแล้ว"

จะซ้ายหรือขวาก็ผิด ราชบัณฑิตพุ่เครียดจนหน้าเขียวคล้ำ พุดก็ไม่ได้ เจียบก็ไม่ได้อีก เมื่อครู่เขาไม่น่าเอ่ยประโยคนั้นออกมาเลย!

ในที่สุดกู่เจาเป่ยกี้เข้าใจเจตนาของเล็นกุยเยียนเสียที เขามอ้มยิ้ม อยู่ในใจ แต่ภายนอกแสรังทำหน้าเคร่งเครียด "ในเมื่อราษฎรลงนาม ถึงหนึ่งพันคนก็ควรตรวจสอบเรื่องนี้สักหน่อย ให้ท่านราชบัณฑิตพุ่จัดการ ก็แล้วกัน"

"ฝ่าบาท ช่วงนี้กระหม่อมไม่ว่างเลยพะย่ะค่ะ" ราชบัณฑิตพุ่รีบส่ายหน้า "กระหม่อมยังต้องบูรณะคลังอักษร..."

"ไม่เป็นไร เรื่องนั้นให้ผู้อื่นทำแทนได้ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงพระมาตุลาเหวิน ต้องให้ผู้อาวุโสอย่างท่านออกหน้าเองเท่านั้นถึงจะเหมาะสม" กู่เจาเป่ย พุดอย่างจริงจัง "เราให้เวลาสามวัน ท่านต้องสืบข้อเท็จจริงให้กระจ่าง ส่วนธิดาเทพให้กักบริเวณไว้ในอารามทงเทียนก่อนก็แล้วกัน"

"ฝ่าบาททรงพระปรีชา" เล็นกุยเยียนค้อมศีรษะคำนับ

เมื่อแยกหน้าขึ้นมาอีกครั้งสองสามีภรรยาสบตากันอยู่ห่างๆ ต่างฝ่ายต่างรู้กันโดยที่เขามิได้เอ่ยวาจา นางเองก็ไม่ต้องพุดอะไรมาก

ไม่ว่าจะทางใดราชบัณฑิตพุ่ก็ลำบากใจทั้งสิ้น จะตรวจสอบธิดาเทพ หรือ เวลานี้นางเป็นผู้ช่วยของพวกเขา แต่ครั้นจะบอกว่าพระมาตุลาเหวิน สมควรตายถูกต้องแล้ว พระอัยกาเหวินจะได้เดิดศีระเขาเป็นอันดับแรก ที่กลับถึงเมืองหลวงปะไร

เหตุใดถึงต้องโยนปัญหายากเพียงนี้มาให้เขาด้วย

เสียนหานลู่ตระหนักได้ทันทีที่ถูกกักบริเวณว่าฮ่องเต้คิดจะจัดการตน นางรีบสั่งให้ชีวิตังเขียนใบปลิวหนึ่งพันใบโดยไม่รอช้า แล้วออกไปโปรยทั่วเมืองหลวงในตอนกลางคืน

ข้อความบนใบปลิวมีดังนี้

'ฮ่องเต้พระองค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์โดยไม่ชอบธรรม ผ่าฝืนดำรงสวรรค์ ปองร้ายธิดาเทพ ใต้หล้าแตกเป็นเสี่ยงๆ ราษฎรประสบภัยพิบัติ แผ่นดินแห้งแล้ง แม้แต่หญ้าก็ไม่ขึ้นสักต้น'

หากบอกว่าเป็น 'ดำรงสวรรค์' ผู้บอกว่าเป็น 'คำสาปแช่ง' ยังตรงเสียกว่า คนทั่วไปกลัวคำสาปแช่งยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด มักเลือกเชื่อมากกว่าเลือกคิดว่ามีจริง ตัวอย่างเช่นจดหมายลูกโซ่เขียนคำสาปแช่งในยุคปัจจุบัน หากไม่ส่งต่อจะต้องตายตกทั้งครอบครัว รู้ทั้งรู้ว่าเป็นเรื่องหลอกลวง แต่ก็ยังมีคนจำนวนมากส่งต่อ

ราษฎรในเวลานี้ก็มีความเชื่อเรื่องพวกนี้เช่นเดียวกัน ดังนั้นผ่านไปยังไม่ทันข้ามคืนชาวก็สะพัดไปทั่ว ชาวบ้านร้านตลาดพากันมาล้อมปิดวังหลวงเอาไว้ บ้างถึงขั้นพูดว่าจะก่อจลาจลด้วยซ้ำ

เสียนหานลู่แค้นหัวเราะอยู่ในอารามทงเทียน รอฮ่องเต้มารับตนออกไปปลอบประโลมความเดือดดาลของราษฎรให้สงบลง

ทว่าคนที่มาหานางไม่ใช่ผู้เจาเป่ย์ กลับเป็นเสียนกุยเยียน

"น้องห้า กลับบ้านได้แล้วล่ะ" นั่นคือสิ่งที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมา ขณะมองหน้านาง

เสียนหานลู่ตะลึงพริ้งเพริดเสียไม่มีดี นางเปลี่ยนชื่อ ใช้ชีวิตเป็น

ตัวของตนเองมานานจนลืมไปแล้วว่าในยุคนี้ตนมีนามว่า 'เส้นกุกหย่า' เป็นน้องห้าของเส้นกุกเยียน

คำเรียกขานดังกล่าวทำให้ความหลังแต่ก่อนเก่าโถมถั่งมาบีบคองจนแน่นจนนางหายใจไม่ออก

"สะใภ้ใหญ่ เปลี่ยนเสื้อผ้าเกิดเจ้าค่ะ" เป้าชั้นแค้นหัวเราะ แล้วสั่งให้องครักษ์คุมตัวชิงของที่อยู่อีกทางเอาไว้ แล้วถอดเสื้อคลุมของเส้นกุกหย่าออก และสวมชุดสำหรับศพให้แทน

"เจ้าคิดจะทำอะไร" เส้นกุกหย่าเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก มองเส้นกุกเยียนที่ยืนอ้อมท้องอยู่ตรงหน้า "ข้าอุตส่าห์ไม่ยุ่งกับเจ้าแล้ว เหตุใดยังต้องตามมาเล่นงานข้าอีก"

เส้นกุกเยียนโบกมือทีหนึ่ง เพียงเท่านั้นนางก็ถูกอุดปากไว้

"เหตุใดนะหรือ" เส้นกุกเยียนมองอีกฝ่าย "เพราะเจ้าคิดจะเล่นงานแผ่นดินของสามีข้านะสิ"

เส้นกุกหย่าพูดไม่ได้แล้ว ทว่านัยน์ตาเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นนางสตรีไม่ได้ตายดีผู้นักล่ามาจับนางทั้งที่ไม่มีหลักฐาน ตอนนี้นางเป็นถึงธิดาเทพของราชสำนัก มีพระอัยกาเหวินหนุ่หลังเขียวนะ!

ราชบัณฑิตพุเดินตามเข้ามาในห้องด้วยสีหน้าลึกลับ กระนั้นก็ยังประกาศพระราชโองการในมือ "เส้นชื่อนามกุกหย่าแก่งตายตบตาสกุลกุกเพื่อหนีโทษจับใส่ตะกร้อขังหมูถ่วงน้ำ ต่อมายังหลอกลวงเหวินไทเฮาปิดบังเบื้องสูงเข้าไปอยู่ในวังหลวง เวลานี้ยังอ้างตนเป็นเทพเซียนเช่นฆ่าขุนนางดีในราชสำนัก ใช้ทัศนศาสตร์บังหน้า สั่งหารพระมาตุลาเหวินและเหล่าขุนนางผู้มีคุณธรรม จนเราสูญเสียกำลังสำคัญประดุจแขนซ้ายขวาบัดนี้ราษฎรนับพันพากันลงนามขอให้กำจัดปีศาจร้าย ให้เส้นชื่อนามกุกหย่า

กลับคืนสู่หลุมฝังศพตนเสีย เราเองก็ยอมรับผิดชอบคนไม่ขาด ยินดีถือศีลกินเจหนึ่งเดือนเพื่อปลอบประโลมดวงวิญญาณเหล่าขุนนางดิบเนสรวรค์"

นัยน์ตาของเส้นกุยหย่าหดเกร็ง มองพระราชโองการฉบับนั้นอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง

ข้าปิดบังเบื้องสูง? ข้าตบตาหลอกลวง? จริงอยู่ว่าตอนแรกเริ่มนางมีความคิดนี้ แต่ภายหลังต้องได้เป็นฝ่ายใช้ประโยชน์จากนางต่างหาก!

แต่บัดนี้เขากลับ...แวงกัदनาง!

ร้ายนักนะกู่เจาเป่ย์ น่ากลัวว่าเขาคงคิดเตรียมไว้ตั้งแต่แต่งตั้งนางเป็นธิดาเทพแล้ว เขอยากฆ่าใครและพอจะฆ่าใครได้ก็ฆ่าทั้งหมด จากนั้นก็โยนความผิดทุกอย่างให้นาง ตัวเขาเองเพียงบอกว่าหลงเชื่อคำโกหกของนางก็ลอยตัวพ้นผิดได้โดยสมบูรณ์!

เหตุใดข้าถึงยอมเชื่อเขาได้ล่ะ!

เนื่องจากถูกอุกปากไว้ สงเสียงไม่ได้ เส้นกุยหย่าจึงได้แต่ถลึงตาจนเห็นเส้นเลือดแดงกำ มองเส้นกุยเยียนอย่างเจ็บแค้น

ราชบัณฑิตฟู่ก็แค่ไปตามน้ำ จากนั้นไม่มีธิดาเทพก็ไม่มีไปเกิด ดีกว่าเขาไปฝากแค้นให้พระอัยกาเหวินแล้วกัน

"ไม่เต็มใจหรือ" เส้นกุยเยียนที่ยืนอยู่ตรงหน้าถามเบาๆ

"อ้อๆ!" เส้นกุยหย่าไม่อาจส่งเสียงพูด อยากจะเอาศีรษะกระแทกท้องอีกฝ่ายก็ถูกเป้าชั้นสั่งให้คนจับมัดไว้กับเสาเสียก่อน

166

นี่คือสิ่งสุดท้ายที่ฉันม่อมนั้นสามารถทำถวาย

"ถึงอย่างไรนางก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของข้า ข้ามีเรื่องอยากพูดกับนาง
ท่านราชบัณฑิตผู้ช่วยให้ความสะดวกได้หรือไม่" เส้นกุยเยียนถาม
ราชบัณฑิตผู้พยักหน้ารับแล้วนำคนทั้งหมดออกไป เหลือทิ้งไว้เพียง
เป้าชั้นคนเดียว

เส้นกุยหย่าที่ถูกมัดติดกับเสาพยายามดิ้นอย่างไรก็ไม่เป็นผลแม้แต่บ่อย
ตอนแรกนางยังจ้องเส้นกุยเยียนอย่างเคียดแค้น แต่พอเห็นประตูห้องปิดลง
จากข้างนอก ความหวาดกลัวก็ขยายขึ้นในดวงตาแทน

"กลัวหรือ" เส้นกุยเยียนที่นั่งห่างออกไปตรึงหน้าไม้ไกลหัวเราะเบาๆ
"น้องห้ายังจำเรื่องตอนเด็กได้มากน้อยเพียงใด ตอนที่จับฉันอี่เหนียงโยนลง
สระบัวกลางดึก น้องห่าได้กลัวบ้างหรือไม่"

เส้นกุยหย่าส่ายหน้ายิก ข้าไม่ได้ทำนะ คนลงมือคือเจ้าของร่างเดิม
ต่างหาก ข้าไม่ได้อยากทำเสียหน่อย

"ไม่กลัวหรือ นันสินะ" เส้นกุกเยียนพยักหน้า "กระทั่งวางยาพิษฆ่าฉินอี่เหียงเจ้ายังกล้าเลยมิใช่หรือ นับประสาอะไรกับจับคนโยนลงสระบัว"

ไม่ เส้นกุกเยียนยังคงส่ายหน้า อยากบอกเหลือเกินว่าคนที่วางยาพิษฆ่าฉินอี่เหียงไม่ใช่ตน ตนเพียงเสนอความเห็น พุดออกไปเพียงคำเดียว ใครจะไปรู้ว่าเส้นกุกเยียนจะทำจริง

ทว่าปากถูกอุดไว้อยู่ นางพุดอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

"เจ้ามักคิดว่าตนเองไม่ผิด มีแต่ผู้อื่นที่ผิด" เส้นกุกเยียนหัวเราะเบาๆ "ดังนั้นเจ้าย่อมต้องไม่รู้แน่ว่าเหตุใดตนเองถึงได้มีจุดจบเช่นวันนี้"

ความจริงหากเส้นกุกเยียนตั้งใจเล่นละครตามกู่เจาเปย์ให้ดีจุดจบก็คงไม่เลวร้ายถึงขั้นนี้ แต่นี่นางเปลี่ยนฝ่ายกลางคัน มิน่าข้ายังทุ่มหมดหน้าตัก หมายถึงจะให้เสียงจากราชฎาคุกคามช่องแคบ

ไม่มีช่องแคบคนใดยอมปล่อยให้ผู้ที่เป็นภัยคุกคามต่ออำนาจการปกครองของตนมีชีวิตอยู่ต่อ เส้นกุกเยียนเฝ้าที่โง่เงาเกินไป ไม่เท่าทันจิตใจมนุษย์สูญเสียจุดยืนเพื่อผลประโยชน์เพียงชั่วครั้งคราว

ที่จริงช่วงแรกเส้นกุกเยียนยังนึกเลื่อมใสน้องสาวผู้น้อยอย่างล้นเหลือ ไม่ว่าจะด้วยโชคชะตาหรืออะไรก็ตามแต่ อย่างน้อยอีกฝ่ายก็ยังกล้าแก่งแย่งหลังคบซู้ แล้วเข้าไปอยู่ในหองาบุผาเมามัว กลายเป็นชายารองของรัชทายาท ค่อยๆ ไต่เต้าทีละก้าวจนได้เป็นชายาของช่องแคบ

หากกู่เจาเปย์โง่เงาลึกซึ้ง ทนความเย้ายวนไม่ได้สักหน่อย ป่านนี้เส้นกุกเยียนคงประสบความสำเร็จไปแล้ว แม้แต่จะขึ้นไปนั่งบัลลังก์ของเขาก็ไม่ใช่เรื่องยาก

ดีที่สามีของนางเก่งกาจเลิศล้ำ

ความเดือดดาลยังลุกโชนอยู่ในดวงตาเส้นกุกเยียนอย่างยากจะลบเลือน

หัวใจได้รับความสงบเยือกเย็น นางเยือกเย็นไม่ไหวจริงๆ มีแต่คนพูดกันว่า
อยากได้ก็ต้องแย่งชิงไม่ใช่หรือ ข้าแย่งชิงแล้ว เหตุใดถึงได้มีจุดจบเช่นนี้เล่า

"เกิดใหม่ชาติหน้าขอให้จดจำไว้ให้ดี ไม่ว่าจะไปทีใดก็ต้องพกมโนธรรม
ประจำใจไปด้วยเสมอ" เส้นกุญเยียนบอกเรียบๆ พลังมองอีกฝ่ายด้นลึกลับ
"คนเราแย่งชิงสิ่งที่ปรารถนาได้ แต่หากใช้วิธีไม่ถูกไม่ควร ใจอคติคิด
ดวงชะตาก็จะตกอย่างหนัก ตกเสียจนไม่ได้พบจุดจบที่ดีเช่นเจ้าในตอนนี่"

เส้นกุญเยียนสะท้อนน้อยๆ

ข้ากำลังจะตายแล้วหรือ นางเอกทะเลมิติไม่มีทางตายไม่ใช่หรือไร
แล้วเหตุใดข้าถึงจะตายได้เล่า

เป่าซันเหยียดยิ้มพลังยับยั้งท่อนไม้จากด้านหนึ่งก้าวเข้ามาหา
เส้นกุญเยียนเบิกตากว้างพลังสายหน้ายิกๆ อยากร้องขอความช่วยเหลือ
ยิ่งนัก แต่ไม่ว่านางจะกระเสือกกระสนดิ้นรนเพียงใด ผ้าที่ยัดอุดปากก็ยัง
แน่นหนาเหมือนเก่า

นี่เป็นครั้งแรกที่เส้นกุญเยียนได้เข้าใจถึงความตายมากที่สุด นาง
ตระหนักเสียจนแทบปัสสาวะรด เส้นกุญเยียนเหมือนจิตใจทรمانนางเล่น
ถึงได้ให้เป่าซันลงมือ ท่อนไม้ฟาดผัวะลงบนท้ายทอย เจ็บเจียนตาย
อย่างเดียวไม่พอ ยังได้ยินเป่าซันบอกว่า

"พระชายา หม่อมฉันตีพลาดเป้าไปหน่อยเพคะ"

เส้นกุญเยียนบอกเรียบๆ "ตีอีกครั้งสิ"

"เพคะ"

นางเหมือนปลาในตลาดที่กำลังจะถูกฆ่า แรกสุดต้องทุบหัวให้สลบ
ก่อน ที่เดียวไม่สลบก็ทุบซ้ำ เส้นกุญเยียนไม่เคยนึกเสียใจเท่านี้มาก่อน ใช้ชีวิต
ในยุคปัจจุบันนี้ๆ อยู่แล้ว เหตุใดต้องทะเลมิติมาที่นี้ด้วย

ทะลุมิติยังไม่เท่าไร เหตุใดต้องมาเจอพวกคนโรคจิตที่ไม่รู้จัก
ความโรแมนติก ทั้งยังไม่ได้ปลดล็อกสกินทอง นอนนับเงินสวยๆ ท่ามกลาง
ชายหนุ่มรูปงาม

นิทานมีแต่เรื่องหลอกเด็กจริงๆ!

ด้านหลังศีรษะเจ็บหนึบ ในที่สุดภาพตรงหน้าก็ดับวูบ เส้นก्यूหย่า
คิดกับตนเอง ความจริงตายไปเช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน ไม่แน่อาจยังสามารถ
ย้อนคืนกลับไปใช้ชีวิตเที่ยวเตร่ตามผับบาร์ต่อไปได้

ทว่าหลังความมืดมิดอันยาวนานผ่านพ้น เมื่อนางลืมตาขึ้นอีกครั้งก็ได้
พบกับ...ความมืดมิดดังเดิม

รอบตัวเหมือนทำจากไม้ เล็กแคบพอบรรจุนางเพียงคนเดียวเท่านั้น
พอลองมองไปรอบๆ ก็พบว่าด้านหลังศีรษะมีรูใหญ่ขนาดฝ่ามือ พอให้เห็น
แสงสว่างด้านนอกได้รำไร มีหมั่นโถวกับน้ำวางไว้ให้นางตรงปาก

บางทีนางอาจอยู่ระหว่างทางย้อนมิติกลับไปก็ได้ เส้นก्यूหย่าคิด
พลางลูบศีรษะที่เจ็บระบมของตน แล้วตัดสินใจพลิกตัวตะแคงหลังต่อ

เสียงลมหายใจสม่ำเสมอดังออกมาอีกครั้งจากหลุมฝังศพเส้นชื่อ
ภรรยาเอกของกู่เจาตง ภายในสุสานบรรพชนสกุลกู่

"ทุกๆ สองสามวันคนเฝ้าสุสานจะนำน้ำกับของกินมาให้นางเพคะ
พระชายาไม่ต้องทรงกังวล" เป้าชั้นรายงานพลางก้าวเดิน "ฝ่าบาททรงประกาศ
กับราษฎรทั้งแผ่นดินแล้วว่านางถูกประหารชีวิต"

เส้นก्यूหย่าที่ย่างเท้าช้าๆ ได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้า "ดี"

แม้เส้นก्यूหย่าจะก่อกรรมทำเข็ญมามาก สมควรฆ่าทิ้งเสียให้สิ้นเรื่อง
สิ้นราว แต่ไม่มีสิ่งใดง่ายดายเช่นนั้น ตราบใดที่ความแค้นของจีนอี้เหนียง
ยังไม่ได้สะสาง นางไม่ยอมปล่อยให้อีกฝ่ายตายไปก่อนแน่

ไม่ว่าบัดนี้เจ้าตัวจะเป็นเส้นกุญหยาหรือเส้นห่านลู่ก็ล้วนแต่เป็นคนที่ตายไปแล้วทั้งสิ้น สกุลเส้นปกป้องไม่ไหว สกุลก็ไม่มีทางปกป้อง รอให้เรื่องวุ่นวายช่วงนี้สิ้นสุดลงก่อนเถิด นางจะค่อยๆ ชำระบัญชีหนี้แค้นด้วยอย่างใจเย็น

นางไม่ใจกว้างแม้แต่หน่อย ใครติดค้างนางเท่าไร อย่าได้คิดว่าจะลวงผ่านแล้วจะจบกัน นางจะค่อยๆ เอาคืนตั้งแต่ต้นจนจบอย่างถ้วนถี่ ไม่ให้ตกหล่นแม้แต่กระพริบเดียว

เรื่องธิดาเทพสร้างแรงกระตุ้นในเมืองหลวง โชคดีว่าราชครูยังอยู่ และได้กลับเข้าประจำตำแหน่ง เปิดหอบูชาฟ้าทำพิธีอีกครั้ง หลังฝนฤดูร้อนตกลงมาระลอกหนึ่งก็ประกาศว่าได้ขจัดปัดเป่าความชั่วร้ายทั้งหมดออกไปแล้ว ตอนแรกราษฎรยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จวบจนผ่านไปหลายวันก็ยังไม่เกิดเหตุร้ายแรงใดๆ ขึ้นในเมืองหลวง ชาวลี้ถึงค่อยซาลงเป็นลำดับ

เมื่อรับการขึ้นของธิดาเทพ คำกล่าวที่ว่าฟู่กั๋วผินเป็นผู้ที่สวรรค์เลือกจึงไม่น่าเชื่ออีกต่อไป ฟู่ไห่ยวี่ร้อนใจเป็นกำลัง ใช้เวลาไม่นานก็ได้ธารเหลือสลายมาไว้ในมือ แล้วส่งต่อไปให้หว่าผินทั้งหมด

"เยียนกั๋วเพยผยของหนักขึ้นทุกที ต้องฝากความหวังไว้ที่พี่หญิงแล้ว" ฟู่กั๋วผินกล่าวอย่างจริงใจ

หว่าผินพยักหน้า รับยาพิษมาด้วยรอยยิ้มบนเรียวปาก จากนั้นหมุนตัวเดินออกไปด้านหลังหย่งเหอ

"หว่าผิน เวลานี้ฝ่าบาทกำลังเสวยชาอยู่ในตำหนักหย่งเหอ" หงจื่อท้วงเบาๆ "จะไปตอนนี้หรือเจ้าคะ"

ผู้เป็นนายพยักหน้า "หากไม่ไปตอนนี้ยังต้องรอจนถึงเมื่อไร"

"แต่..." หงจื๋อมองแขนเสื้อข้างที่ใส่ธารเหลืองสลายเอาไว้ของนาง อย่างวิตก จะไปวางยาพิษเยียนก๊วยเพียวมิใช่หรือ เจ้านายไม่เตรียมการสักหน่อยหรือไร บุปบักก็ไปมือเปล่า ข้ายังไปตอนที่ฮ่องเต้อยู่ด้วยพอดี จะอันตรายเกินไปแล้ว

หว่านไม่สนใจนางกำนัล ยังคงเดินผ่านตำหนักอันงามหรูต่างๆ ที่ละก้าวอย่างมั่นคง

เพราะถูกขายเข้าหอศกิกาแต่เด็ก สัญชาติญาณการเอาตัวรอดของนางจึงฉับไวเป็นพิเศษ อยากมีชีวิตที่ดีก็ต้องข้ามศีรษะคนเหล่านั้นไปให้ได้ บรรดาคุณหนูตระกูลใหญ่ไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกนี้เป็นอันขาด

นางอยากมีอำนาจล้นฟ้า อยากมีเงินมากมายก่ายกอง อยากให้แผ่นดินนี้ไม่มีผู้ใดกล้าหมิ่นแคลนนางอีกแม้แต่คนเดียว

ทว่านางถูกความหุนหันมั่งคั่งนี้บังตาให้พราเลือนเสียได้ ไปหุนตาย ลุยเขียนตาย ซิงผินตาย เจียงผินก็ตายไปแล้วเช่นกัน ตำหนักในแห่งนี้ช่างน่ากลัวโดยแท้ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรักใคร่จากบุรุษผู้เดียวหรือเพื่อครอบครองบัลลังก์หงส์ นางยอมเปลี่ยนตนเองจากไปเหอผู้เคยหลงรัก กู้เจาเปยอย่างบริสุทธิ์ใจมาเป็นหาเพยผู้สองมือเปื้อนเลือด

จวบจนบัดนี้เมื่อฮ่องเต้ไม่ยอมขายตามองนางอีกต่อไปแล้ว นางถึงเพิ่งตระหนักกว่าที่แท้ตำหนักในก็น่าเบื่อหน่ายถึงเพียงนี้ นางเคยคิดว่าตนเองสามารถเดินเข้าไปในหัวใจของกู้เจาเปย แต่เท่าที่มองจากตอนนี้นี้หัวใจของเขาไม่เคยมีที่ว่างสำหรับคนที่สอง

นางเข้าวังหลวงเพื่อกู้เจาเปย นี่ต่างหากเล่าความตั้งใจแรกเริ่มของนาง เพิ่งจะมานึกออกตอนนี้อะ...

"พระชายา หวามินขอเข้าเฝ้าเพคะ" เป้าขึ้นเข้ามารายงานด้วย
สีหน้าแปลกๆ

เส็นกุยเยียนกำลังเล่าเรื่องเส็นกุยหย่าให้กุ้เจาเปย์ฟัง พอได้ยินดังนั้น
กุ้เจาเปย์ก็ขมวดคิ้ว "ไม่อนุญาต"

เป้าขึ้นผะก่นจะหันไปมองเจ้านายตนเอง

เส็นกุยเยียนม้มปาก "ฝ่าบาท หวามินมาขอเข้าเฝ้าเวลานี้อาจมี
เรื่องสำคัญก็ได้นะเพคะ ทรงฟังนางก่อนแล้วค่อยว่ากันเถิด"

ฮ่องเต้เริ่มหน้าบึ้ง หลังจากเจียบอยู่ครู่หนึ่งก็สั่งว่า "เบิกตัว"

"เพคะ" เป้าขึ้นรีบออกไปเชิญหวามินเข้ามา

"หม่อมฉันมีเรื่องจะกราบทูลฝ่าบาทเพคะ" หวามินทุดตัวลงคุกเข่า
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เส็นกุยเยียนชะงัก หวามินดูต่างออกไปจากทุกที คนที่เคยพูดจา
มีลูกล่อลูกชน วาจาดีเยี่ยม มาวันนี้กลับเอ่ยออกมาแบบขวานผ่าซาก
เสียอย่างนั้น

กุ้เจาเปย์ถามอย่างไม่สบอารมณ์ "ที่นี่คือตำหนักหย่งเหอ ตำหนัก
ของเยียนกุ้ยเพย เจ้าจะให้นางหลบออกไปหรืออย่างไร"

ฝ่ายนั้นพยักหน้า "เพคะ สิ่งที่หม่อมฉันจะทูลมีเพียงฝ่าบาททรงฟังได้
พระองค์เดียว"

ฮ่องเต้ร้องหึ กำลังจะขยับปากตำหนิ เส็นกุยเยียนก็ลุกขึ้นเสียก่อน
"หม่อมฉันกำลังอยากออกไปเดินผ่นคลายร่างกายพอดี เป้าขึ้น มาช่วย
ประคองสักหน่อย"

เจ้าของชื่อรับคำสั่ง ช่วยประคองเจ้านายตนเอง

"ฝ่าบาททรงสนทนากับหวามินตามสบายนะเพคะ" เส็นกุยเยียน

บอกไว้ก่อนเดินออกไปข้างนอก

ประตูตำหนักใหญ่ปิดลง ความขุ่นมัวทำให้กู่เจาเป่ย์ไม่ยอมมองหว่าผิน
ส่ายตาเอาแต่มองนาฬิกาทรายที่อยู่ด้านข้าง "เจ้าอยากพูดเรื่องใด"

อีกฝ่ายคุกเข่าอย่างสำรวมอยู่ตรงหน้าเขา แล้วโขกศีรษะอย่างแรง
สามครั้ง

กู่เจาเป่ย์ผงะไปเล็กน้อย

"นี่คือหนังสือสัญญาที่ฟู่กั๋วผินทำขึ้นกับหม่อมฉัน และเขียนขึ้นเอง
กับมือเพคะ" หว่าผินกล่าว "อาศัยหลักฐานชิ้นนี้กับพงศาวดารเหลืองสลาย
ที่อยู่ในแขนเสื้อหม่อมฉัน ฝ่าบาททรงสามารถประหารชีวิตฟู่กั๋วผิน และ
อาจถึงขั้นเอาผิดสกุลฟู่ในโทษฐานมีส่วนเกี่ยวข้องได้ด้วย"

ในที่ที่สุดย่องเดັกัหันมามอง

เขารับหนังสือสัญญามาอ่านแล้วสะดุ้งวาบในใจเมื่อเห็นข้อความ
บนนั้น

'ฟู่ชื่อนามใหญ่่อียนดีทำสัญญาว่าจะตอบแทนหากหว่าผินไปเหอ
ช่วยให้ตนได้เป็นฮ่องเฮาสำเร็จ หากหว่าผินสามารถใช้ยาพิษธารเหลืองสลาย
กำจัดบุตรในครรภ์เยียนกั๋วเพย วันที่ฟู่ชื้อได้ขึ้นเป็นฮ่องเฮาคือวันที่หว่าผิน
จะได้เป็นเพย ขอให้สัญญาฉบับนี้ยึดโยงชีวิตของทั้งสองฝ่ายไว้ อย่าได้
คืนคำภายหลังเป็นอันขาด'

ด้านล่างประทับตราประจำตัวและลายนิ้วมือของฟู่ใหญ่่อีเอาไว้

เขาหรีตามองหนังสือสัญญา จากนั้นก็แค้นหัวเราะ "พอฝ่ายใน
มีสตรีมากเข้าหน่อยก็หาอะไรทำกันไม่ได้ใช่ไหม ถึงได้เอาแต่จ้องจะ

เล่นงานบุตรและภรรยาของเราเช่นนี้"

หว่าผินโขกศีรษะ "หลักฐานความผิดอยู่ในพระหัตถ์แล้ว หม่อมฉัน ยินดีขึ้นศาลเป็นพยานยืนยันแผนร้ายของพู่ก๊วยผินเพคะ"

ปลายนิ้วของกู่เจาเปียบแน่นขึ้นเล็กน้อย แล้วก้มหน้าลงมองนาง "หากเจ้าขึ้นศาลเป็นพยาน เจ้าก็จะถูกประหารชีวิตด้วย เพราะสัญญาฉบับนี้มีชื่อเจ้าเช่นกัน"

"หม่อมฉันทราบเพคะ" หว่าผิน...หรือก็คือไปเหอเงยหน้าขึ้นมองเขา แล้วคลี้มบางๆ "นับตั้งแต่ล่อลวงให้พู่ก๊วยผินเขียนสัญญาฉบับนี้ หม่อมฉัน ก็ทราบอยู่แล้วว่าตนเองจะไม่มีจุดจบที่ดีเช่นกัน นี่เป็นโทษทัณฑ์ที่หม่อมฉัน สมควรรับ และเป็น...สิ่งสุดท้ายที่หม่อมฉันทำถวายฝ่าบาทได้"

นางฆ่าคนมามาก ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม สร้างความปั่นป่วนขึ้น ในตำหนักในแห่งนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ฮองเต๋อาจไม่รู้โดยละเอียดว่านางทำอะไร บ้าง หากไม่ตอนนี้คงไม่มองนางด้วยแววตาเวทนาสงสารอย่างที่ทำอยู่

167

นามที่เจ้าก่อ

ความเย็นชามลายหายไปจากดวงตาที่กู่เจาเปี่ยมองไปเหออยู่บ้าง เห็นร่างผอมบางของนางสิ้นเทาที่รู้ได้ชัดว่านางหวาดกลัว หากแต่ริมฝีปากแน่นเข้าหากันน้อยๆ เพราะเตรียมใจไว้แล้วว่าต้องตาย

"เรารู้แล้ว"

ไปเหอพรวลมหายใจอย่างโล่งอก นึกตื่นตันอยู่เสียบๆ อย่างน้อยภาพของนางในหัวใจของกู่เจาเปยก็ยังไม่เลวร้ายจนถึงขั้นสุด

หากชาติหน้าได้พบกันอีกครั้งและเจอกันให้เร็วกว่าชาตินี้ ทุกอย่างอาจเริ่มต้นใหม่ได้

นางคิดอย่างนั้น

ฮ่องเต้เก็บหนังสือสัญญาไปแล้ว ตำหนักเหอฮวนของฟู่ก๊วยฉินถูกองค์กรวังหลวงปิดล้อมไว้ทันที ราชบัณฑิตฟู่ป๋ารุดเข้าวังหลวงมาขึ้นฟัง

การไต่สวนข้างเหนียนไทเฮา

ฟูเกียผินคุกเข่าอยู่ในห้องตำหนักอุดรโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น จวบจนเห็นหวาผินถูกคุมตัวเข้ามาในอาภรณ์สีขาวย สีหน้านางถึงได้เปลี่ยนไปทันควัน

"ฟูชื่อนามโห่ยอ้วงแผนปองร้ายเลือดเนื้อเชื้อไขของโอรสสวรรค์ ล่วงเกินเบี่ยงสูง พยานหลักฐานพร้อม" เหนียนไทเฮากล่าวด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว "ท่านราชบัณฑิตผู้มีสิ่งใดจะอธิบายหรือไม่ ความผิดฐานปองร้ายเลือดเนื้อเชื้อไขของโอรสสวรรค์ต้องถูกประหารสามชั่วโคตร!"

ธารเหลือสลายนั้นราชบัณฑิตฟูเป็นคนให้ไปเอง ทั้งยังรู้ด้วยว่าฟูโห่ยอ้วงตั้งใจจะทำอะไร เพียงแต่ไม่คิดเลยว่าหลานสาวจะโง่เขลาถึงขั้นทิ้งหลักฐานชัดแจ้งปานนี้ไว้ ต่อให้เขาอยากเอาตัวรอดก็ไม่รู้จะแก้ต่างอย่างไรดี

ฟูเกียผินหน้าซีดเผือด มองหวาผินที่อยู่ข้างๆ อย่างไม่เชื่อสายตา "เจ้าไม่รักชีวิตแล้วหรือ!"

ไปเหอลบเครื่องประทีปโฉมทั้ง เหลือเพียงดวงหน้าแสนธรรมดา ประดุจสาวชาวบ้าน ไม่เหลือเส้นสายเฉียวคมใดๆ แม้แต่น้อย

นางตอบ "สามารถใช้ชีวิตของข้าทิ้งร่องรอยไว้ในพระทัยฝ่าบาทได้ก็คุ้มค่าแล้ว"

ฟูโห่ยอ้วงรู้สึกเหมือนเบื้องหน้ามีดลงถนัดใจ ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าคนเจ้าเล่ห์มากเหลี่ยมเยี่ยงหวาผินเปลี่ยนเป็นหญิงบุษราคัมรักแบบไม่หวั่นชีวิตในช่วงพริบตาได้อย่างไร ตอนหรือเรื่องนี้กับนางยังทำทำเจ้าแผนการออกอย่างนั้น นางถึงได้วางใจยอมเขียนสัญญาให้!

บัดนี้อีกฝ่ายกลับจะลากนางไปยมโลกด้วยกันเสียแล้ว

ข้าโง่เขลาหรือ เปล่า ไม่เลย หวาผินตบตาคนเก่งเกินไปต่างหาก!

"ในเมื่อไม่มีสิ่งใดจะกล่าว เราก็จะออกพระราชโองการให้ประหารชีวิต
พุ้ยผินและสกุลพุ้ยสามชั่วโคตรโทษฐานปองร้ายองค์ชายเดี๋ยวนี้น"

ราชบัณฑิตพุ้ยสะอื้นโฮง "ฝ่าบาท! เรื่องนี้...กระหม่อม...กระหม่อม
ไม่รู้เห็นด้วยเลยพะย่ะค่ะ!"

พุ้ยห่วยอ้อมองผู้เป็นปู่อย่างตะลึงงัน

"พุ้ยผินอยู่ในวังหลวงทำอะไรบ้าง กระหม่อมไม่ทราบเลยแม้แต่น้อย
จริง! สองแผ่นดินที่รับราชการในราชสำนักกระหม่อมจงรักภักดีมาโดยตลอด
ต่อให้ไม่มีความชอบก็ต้องมีความดีที่ขยันขันแข็ง ฝ่าบาทจะทรง..."

ก๊เจ้าเปยหน้าบึ้ง "แผนการปกครองใหม่ระบุไว้ว่าโทษหนักจะผ่อนผัน
ไม่ได้"

ราชบัณฑิตพุ้ยตระหนกเสียจนหวางควายนเป็นริ้วๆ ตัวสั่นนั่งก
พุดอะไรไม่ออก

คะเนว่าข่มขู่จนพอแล้วเหนียนไทเฮาที่อยู่อีกทางถึงค่อยเอ่ยขึ้น "ลูกแม่
พุ้ยผินมีโทษสมควรตายจริง แต่ไม่ต้องประหารสกุลพุ้ยไปด้วยก็ได้กระมัง"

ประหนึ่งแสงสว่างวาบขึ้นในความมืด ราชบัณฑิตพุ้ยหันขวับไปมอง
ผู้พูด

เหนียนไทเฮาถือถ้วยชากล่าวต่อยิ้มๆ "ยึดตำแหน่งขุนนางคืนจาก
คนสกุลพุ้ยทั้งหมดแล้วเนรเทศออกจากเมืองหลวงก็พอ"

ความหวังเมื่อครู่พลันแตกสลายเป็นผุยผง ราชบัณฑิตพุ้ยรีบขิกรศีรษะ
ครั้งแล้วครั้งเล่า "ไทเฮาทรงเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตา โปรดทรงอนุญาตให้
กระหม่อม..."

"ดูสิพะย่ะค่ะ ราชบัณฑิตพุ้ยไม่ใคร่พอใจวิธีของเสด็จแม่แน่ๆ ควรประหาร

ล้างตระกูลไปเสียดีกว่า เนรเทศออกจากเมืองหลวงเป็นความอัปยศ
ขั้นรุนแรง ผู้ทำตามปณิธานของราชบัณฑิตพุทฺธแทนเกิด" กู้เจ้าเปี้ยเอ๋ย
อย่างเคร่งขรึม

ครายาวสั้นเต็ม ราชบัณฑิตพุทฺธไม่กล้าพูดอะไรแล้ว เหนียไนไทเฮา
กล่าวยิ้มๆ "ข้าเป็นคนสวดมนต์ให้วัพระ ฮ่องเต้ผอนผั่นสักครั้ง ออก
พระราชโองการปลดจากตำแหน่งเกิด"

"ลูกน้อมรับพระเสาวนีย์"

ระหว่างบทสนทนาสัพยอกหยอกเินของสองแม่ลูก ขุนนางบุนผู้เป็น
ที่ไว้เนื้อเชื่อใจของเหวินไทเฮาในอดีตได้ร่วงตกลจากอำนาจด้วยประการฉะนี้

เส้นสายอำนาจสำคัญของสกุลเหวินในราชสำนักถูกย่องเต้กำจัดทิ้ง
แล้ว ราชบัณฑิตพุทฺธคือหัวหอกคนสุดท้าย ดังนั้นเมื่อประกาศพระราชโองการ
จึงมีคนออกมาช่วยพูดไม่มากนัก สกุลพุทฺธถูกคั่นจวนยี้ดทรัพย์สิ้น พุทฺธยผินตาย
ด้วยแพรวาวในตำหนักเย็น

แต่ไปเหอมีได้ตายตามในทันที นางนึ่งนึ่งอยู่ในตำหนักเย็น กู้เจ้าเปี้ย
มาหานางเป็นครั้งสุดท้าย

ฮ่องเต้กล่าว "เรามาส่งเจ้า"

ร่างของไปเหอสะท้านน้อยๆ รอยยิ้มขมขื่นผุดขึ้นบนเรียวปาก
"ขอบพระทัยฝ่าบาท"

กู้เจ้าเปี้ยนั่งลงข้างนางแล้วบอกผ่านรอยยิ้มเสเพลไม่ต่างจาก
ตอนเจอนางเวลาไปเยือนหองาบุผาเมามัวเมื่อหลายปีก่อน "ติดพิณให้
ข้าฟังสักหน่อยสิ"

ไปเหอเชี่ยวชาญเครื่องสายมากกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่น เทียบกับ

กู่เจิงแล้วนางชอบพิณผีผา* มากกว่า

เขาถือพิณผีผามาด้วย นางรับมาปรับสายอย่างยินดีแล้วบรรเลงเพลง 'ลาส่ง' ให้เขาฟัง

ฮ่องเต้เอามือทำคางนั้งฟังเพลงพิณผีผาอย่างดื่มด่ำ แววดาคู่นั้นอ่อนโยนเสียจนแทบทำให้ไปเหอคิดไปว่าเขาให้อภัยตนแล้ว

แต่เมื่อบทเพลงสิ้นสุดลงเขากลับเอ่ยขึ้น "ไม่ได้ฟังเจ้าเล่นดนตรีมานานจนเกือบลืมไปแล้วว่าแต่ก่อนเจ้าเป็นอย่างไร"

นางมองเขาอย่างจนแล้วถามเขาว่า "แต่ก่อนหม่อมฉันก็เป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือเพคะ"

กระดาศแผ่นหนังถูกฉีกออกจากแขนเสื้อ กู่เจาเป่ยวางลงตรงหน้านางยิ้มๆ "เจ้าคนเก่าทำเรื่องพวกนี้ไม่ได้หรอก"

ข้อความบนกระดาศเขียนไว้แน่นขนัด ไปเหอกัมลงอ่าน พลันสีหน้าแข็งค้างไปทันที

"สิ่งที่เขียนไว้ในนี้ไม่ใช่ความเท็จกระมัง" ฮ่องเต้ยิ้ม

ช่วงที่เข้าวังหลวงใหม่ๆ พู่ไหย่วอีแตกคอกับเหอหรง ไปเหอได้เข้าหาเหอหรง แล้วสัญญาเป็นมันเป็นเหมาะว่าจะมอบอนาคตอันสุขสบายให้ จากนั้นก็ให้เหอหรงเสี้ยมสอนชิงจุ้ให้นางหองนระกาไปปล่อยในตำหนักเส้นกวยเยียน ภายหลังไปเหอให้คนไปฆ่าปิดปากชิงจุ้เพื่อปกป้องเหอหรง

ต่อมาเมื่อหมางใจกับสี่เพย ไปเหออยากกำจัดหลักฐานความผิดตนในมืออีกฝ่าย จึงให้คนลอบยิงเข็มพิษใส่สี่เพย แล้วติดสินบนหมอหลวงที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่ง สร้างเรื่องราวสี่เพยตายตกเพราะอาคมมืด

พร้อมกันนั้นนางทำตุ๊กตาสาปแช่งขึ้นมามากมาย แล้วให้คน

* พิณผีผา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องดีด 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนอย่างลูกผีผา (มะปรางจีน)

ลอบเอาไปไว้ในตำหนักหย่งเหอกกลางดึก แม้ใส่โคล้เส้นกุยเยียนไม่สำเร็จ แต่ทำให้เส้นห่านลู่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยได้

เจียงปี้เยี่ยว่วงรู้ความลับนี้เข้าโดยบังเอิญ จึงถูกไปเหอส่งให้ คนฆ่าปิดปาก เคราะห์ดีที่ฮ่องเต้มาช่วยไว้ทัน

เพื่อย่วยุให้พู่ก๊วยฉินกับเยียนก๊วยเฟยเป็นอริกัน นางสั่งให้เหอหรง ไปปลักเส้นห่านลู่ตกทะเลสาบ หลังจากกำจัดเส้นห่านลู่ทิ้งได้แล้วก็จะ โยนความผิดให้พู่ก๊วยฉิน ให้เส้นกุยเยียนกับพู่ไหยว้อปะทะกัน

ปรากฏว่าแผนการนี้ถูกเส้นกุยเยียนทำลายลงเสียก่อน

บาปกรรมที่ก่อไว้ถูกตีแผ่อยู่เบื้องหน้า หากฮ่องเต้ไม่บอกให้นางหยุด ไปเหอก็ไม่รู้จักจริงๆ ว่าจะก้าวเดินบนเส้นทางซุ่มเลือดสายนี้ไปอีกนานเพียงใด

กระดาศแผ่นนั้นเขียนไว้อย่างละเอียด ระหว่างอยู่ในตำหนักใน นางเคยก่อบาปกรรมใดไว้ล้วนถูกบันทึกอยู่ในนี้จนหมดสิ้น ไปเหอขยับปาก อยากถามเหลือเกินว่าฮ่องเต้รู้ได้อย่างไร ทว่าเมื่อเปล่งเสียงออกมาประโยคนั้น กลับกลายเป็น

"หม่อมฉันน่ากลัวถึงเพียงนี้ เหตุใดฝ่าบาทถึงยังทอดพระเนตร หม่อมฉันด้วยสายพระเนตรสงสารอีกเล่าเพคะ"

ควรจะชิงชังและรังเกียจข้ามากกว่าไม่ใช่หรือ

กู่เจาเปยตอบ "เจ้าควรไปจากที่นี่เสียแต่แรกแล้ว เราไม่ดีเองที่ไม่ได้ ทำให้เจ้าตัดใจ ส่วนความสงสารในแวตาเราเจ้าไม่ต้องสนใจ เราไม่ได้ มองเจ้า แต่มองดวงวิญญาณของผู้บริสุทธิ์ที่อยู่ข้างหลังเจ้าต่างหาก"

ประโยคนั้นทำให้ไปเหอสะท้านวบด้วยความตกใจ

คนผู้นี้...เหตุใดถึงได้ใจร้ายนัก นางอุตสาห์คิดจะจากไปด้วยดีอยู่แล้ว ให้นางปิดบังความสกปรกโลสมมไม่ให้เขารู้ เหลือไว้เพียงความทรงจำ

อันสวยงามไม่ดีกว่าหรือ เหตุใดเขาถึงต้องขุดคุ้ยเรื่องเหล่านี้ออกมาจนหมด
ด้วย

แม้แต่จะให้นางได้หลับตาลงในโลกที่มีแต่คำสรรเสริญชื่นชมตนเอง
ก็ไม่ได้

"คิดว่าเราร้ายกาจใช่หรือไม่" กูเจ้าเปย์ถามเบาๆ

ไปเหือกอดพิณผืนน้ำตาอาบแกำม กระนั้นก็ยังสายหน้า

"เราร้ายกาจมากจริงๆ นั่นละ แต่ก็ยังอยากคืนความเป็นธรรมให้กับ
คนเหล่านั้นบ้าง" เขาบอก "มีคนสอนเราว่าเป็นเจ้าแผ่นดินต้องรู้จักแยกแยะ
ผิดชอบชั่วดี สิ่งใดที่เจ้าทำถูก เราจำได้ทั้งหมด สิ่งใดที่ทำผิดเราจะไม่อภัยให้
เช่นกัน...มีเพียงกลุ่มคนที่รอเจ้าอยู่ในยมโลกเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์ให้อภัยเจ้า"

ไปเหือกถึงสู่ยเขียน สหายรักที่ถูกนางฆ่าทิ้งเองกับมือ

สู่ยเขียนเป็นพวกพุดจาไม่รู้ขอบเขต นางไม่ชอบนิสัยเช่นนั้นเอาเสียเลย
ทว่าขณะเดียวกันอีกฝ่ายก็น่าเอ็นดูอย่างยิ่ง สมัยที่ยังอยู่ในหองาบุผาเมามัว
เวลาเจอลูกค้าจอมตอแยรับมือยากทีไร สู่ยเขียนจะช่วยแก้ไขสถานการณ์ให้
ทุกครั้ง ยามมีเสื้อผ้าอาภรณ์แบบใหม่ๆ ฝ่ายนั้นจะลากนางวิ่งไปเลือกเป็น
คนแรกเสมอ

'ไปหน้าซัดเซียวเหลือเกิน ถูกลูกค้ารังแกมาอีกแล้วใช่หรือไม่
บอกชื่อข้ามา ข้าจะเข้าครัวไปวางยาถ่ายให้มันกิน!'

'ไปเหอ เหตุใดเจ้าถึงชอบเอาแต่เก็บเจ็บไม่พูดไม่จาเล่า มีอะไร
ไม่สบายรณก็ระบายออกมาให้ข้าฟังสิ จะได้โล่งขึ้น'

'นางเด็กคนนี่ รอดด้วยสิ เจ้าเข้าวังหลวง ข้าก็จะเข้าด้วย!'

นางเคยเกลียดสู่ยเขียนที่ช่วยคนนอก ไม่ยอมช่วยนาง ตอนนี
มาย้อนคิดถึงเพิ่งตระหนักว่าสู่ยเขียนไม่เคยเปลี่ยนไปเลย ผู้ที่เปลี่ยนคือ

นางเอง ซ้ายยังเปลี่ยนไปอย่างน่ากลัว น่ากลัวจนฝ่ายนั้นไม่ยอมพุดจา กับนางอีก กระทั่งก่อนจากไปยังไม่ซายตามองนางด้วยซ้ำ

"ฝ่าบาท..." ไปเหอเอ๋ยขึ้นเบาๆ ด้วยน้ำเสียงแหบพร่า "มีอีกผู้หนึ่ง ที่ยังทรงจับไม่ได้ไม่ใช่หรือเพคะ"

กู่เจาเป่ย์พยักหน้า "ชั้นที่วรยุทธ์เป็นเลิศที่เจ้าซ่อนไว้ข้างกายมาตลอด เราเคยเห็นมันตอนช่วยเจียงผิน แต่มันวิ่งเร็วนัก หากปล่อยไว้ในวังหลวง จะกลายเป็นภัยร้ายในภายหลัง"

"มันชื่อเสี่ยวลิวจื่อเพคะ" ไปเหอกล่าว "เป็นอดีตคนสนิทของนุ่ซาง"

สีหน้าของกู่เจาเป่ย์เคร่งเครียดขึ้นทันที

"หม่อมฉันทราบดีว่าฝ่าบาทจะต้องกริ้ว" นางหิวเราะเบาๆ ทว่า น้ำตายังไหลรินลงมาไม่ขาดสาย "เสี่ยวลิวจื่อเข้าวังหลวงมาแก้แค้นให้ รองผู้บัญชาการหู่ หม่อมฉันจึงใช้ประโยชน์จากจุดนี้ให้มันทำงานให้ หม่อมฉันมาโดยตลอด แต่ฝ่าบาทจะต้องทรงเชื่ออะเพคะว่าหม่อมฉัน ไม่มีวันคิดร้ายต่อพระองค์แม้แต่หน่อย"

เพียงอยากใช้ประโยชน์จากคนผู้นั้นเท่านั้น...หาไม่สตรึบบาง อ่อนแอไร้คนหนุนหลังอย่างนางจะเอาตัวรอดในตำหนักในได้อย่างไร

เมื่อได้รับคำตอบที่ต้องการแล้วฮ่องเต้ก็ลุกเดินออกจากตำหนักเย็น โดยไม่เหลียวหลัง

"ฝ่าบาท!" ไปเหอทำท่าจะดึงซายเสื้อเขาไว้อย่างร้อนรน ให้เขาอยู่ต่อ แม้เพียงชั่วอึดใจเดียวยังดี

ทว่าท่าของนางพลันสะดุดกับอะไรบางอย่างเข้าจนล้มลงไปทั้งที่ กอดพินผีผาไว้ ร่างในเสื้อคลุมสีเหลืองสว่างมิได้ชะงักฝีเท้าแม้แต่หน่อย คนที่เข้ามากลับเป็นชนที่ใหญ่มหึมาแห่งสำนักพระราชวังที่ถือแพรขาวกับสุราพิษ

มาด้วย

หลังจากปล่อยให้ น้ำตาไหลอยู่นานไปเหอกก็เลือกอย่างหลัง
 สุราพิชไหลลงคอ หากแต่นางยังสามารถดีดพิณผีผาต่ออีกครั้งเพลง
 โดยเลือกเพลง 'เผ้าคะนึง' ที่กู้เจ้าเป้ยเคยชอบฟังที่สุด ท่วงทำนองหนักเบา
 สลับไล่เรียงเสนาะหู ใบหน้าเปื้อนยิ้มคละเคล้าไปด้วยน้ำตา

'เป็นคนงามที่บรรเลงดนตรีได้ไพเราะจริง เจ้ามีนามว่าอย่างไร'

'ผู้น้อยไปเหอเจ้าคะ'

สายพิณถูกดีดไปได้อีกไม่กี่ครั้ง เสียงดังกังวานก็เงียบหายไปจาก
 ตำนกเย็น ทางในวังหลวงทอดยาวเหยียด ชายคาโค้งนอนหลับซอ
 ผ่านไปอีกสองสามปีกก็จะมีผู้ใดจดจำแล้วว่าวังหลวงเคยมีหาวผิน
 ผู้ใช้เล่ห์เพทุบายสารพัด แต่ก็ต้องมาจบชีวิตลงทั้งที่ไม่สมหวัง

เสียนกุยเย็นประคองครรภียื่นมองท้องฟ้าอึมครึมจากใต้ชายคา
 ตำนกหย่งเหอแล้วพรวลมหายไยยาวเหยียด

"มัวเมาในรักมักหนักทุกข์..."

เป่าขลุ่ยที่ยืนอยู่ข้างๆ ยกนิ้วบอญ่่นานก็เอ่ยขึ้น "พระชายา พอหาวผิน
 จากไปเช่นนี้ ในวังหลวงก็แทบไม่เหลือใครแล้วนะเพคะ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/4486BNz>